

Amanda ber kvæðamentanina víðari

Undan jólum kom heimsins størsta jólaskip á Klaksvík, tá Norðborg við einum hópi av jólamonnum legði til bryggju. Í sambandi við hetta varð Ársins Rósa 2011 avdúkað.

GEVA VÍÐARI

Amanda Gullaksen (v.m.) eigur heiðurin av, at Klaksvík í dag ikki stendur aftan fyri nakran, tá ið talan er um at geva kvæðamentan okkara trygt víðari til komandi ættarlið, segði Gunvá við Keldu í kvøðu síni

Myndir: Dávur Winther

Amanda Gullaksen hevur við eldhuga eggjað børnum og ungum at taka aldargomlu kvæðamentan okkara til sín og hevur givið sitt íkast til, at føroyski dansurin enn livir væl millum manna í Norðoyggjum, segði borgarstjórin í Klaksvík, Gunvá við Keldu, tá hon handaði Amandu heiðursgávu í hesum sambandi.

Niðanfyrri prenta vit røðuna sum varð hildin týskvøldið 20. desember.

Tað eru nú liðin sjei ár, síðani farið var undir at kjósa Ársins Rósu í sambandi við, at Jólaskipið kemur til

Klaksvíkar.

Hugskotið er, at fólk, sum gera eitt stórt og áhaldandi, sjálvboðið arbeiði, fáa eitt væl uppiborið herðaklapp frá okkum í lokaløkinum.

Tað er ikki altíð, at vit í gerandisdegnum duga at seta prís á tað stóra sjálv-bodna arbeiðið, sum verður gjørt nógvastaðni í okkara samfelag. Men til eitt slíkt høvi sum í kvøld, kunnu vit heiðra fólk, sum hava uppiborið eina tøk frá okkum.

Vit gera tað ikki, tí hesi fólkini biðja um rós og heiður – tað er nevniliga ikki tí, at tey gera sjálvboðið arbeiði. Tey virka áhaldandi og iðin í sínum felagsskapi, seta

ikki krøv um hetta og hatta, men byggja sjálvi upp, ganga undan, taka tøk og hjálpa til.

Nógv uppskot

Tað er blivin ein góður siður, at vit heiðra nøkur av hesum fólkunum.

Vit skulu minnst til at steðga á og hugsa um, hvørji fólk hava týðning fyri okkum – tað kunnu vit gera bæði sum einstaklingar og sum samfelag.

Vit skulu duga at siga takk. Eisini við tey fólkini, sum vit hava hug at taka sum ein sjálfvlgju. Og tað gera vit í kvøld.

Fyri 8. ferð fara vit at kjósa og heiðra Ársins Rósu, og eg má siga, at hetta er

ein av teimum hugaligastu uppgávuunum, eg havi sum borgarstjóri.

Ein nevnd, sum er mannað við fólk í lokaløkinum, tekur støðu til, hvør skal hava Ársins Rósu. Fólk senda uppskot til nevndina, sum viðger og tekur støðu. Aftur í ár, hava vit fingið fleiri góð uppskot, og nú hevur nevndin tikið støðu til, hvør skal hava Ársins Rósu 2011.

Í reglugerðini fyri Ársins Rósu stendur í grein 1, at “endamálið við hesum tiltaki: “Ársins Rósa” [er] at stuðla undir hjálpararbeiði og annars alt gott og gevandi arbeiði, sum fólk í Klaksvíkar Kommunu gera fyri onnur menniskju og/ella fyri

kommununa sum heild uttan at fáa nakað ella stórvegis afturfyri”.

Ikki gloymt upprunan

Vit føroyingar hava ígjøgnum øldir búleikast her í Norðuratlantshavi við longum teinum til okkara grannar – rímliga avbyrgd, eitt sindur útsett, men sera treisk og framfýsin.

Tað er ilt at ímynda sær, at fólk hava sett seg niður í Føroyum av praktiskum orsökum, men ígjøgnum nógv hundráð ár hava føroyingar knossast og strítt seg ígjøgnum ein gerandisdag her á landi, hóast korini ofta hava verið sera trupul.

Men tað liggur í føroy-

inginum, at hann er stoltur og djurvur og gevur seg til tað ítarsta fyri at klára seg. Ríkidømi hava vit havt í havinum, og á landi hava vit roynt at gagnnýtt teir móguleikar, sum hava verið.

Og nýggju tíðirnar hava skapt framburð, sum eingin kundi havt droymt um fyri hundráð árum síðani. Vit eru nú eitt nútímans samfelag, sum tó ikki hevur gloymt upprunan og siðvenjurnar.

Samstundis sum tað hevur snúð seg um at vinna til dagin og vegin, at fáa mat í munnin, at tryggja familjuni og bygdunum góð livikor, so hava føroyingar eisini havt sína mentan og ítriv – søgurnar, tættirnar, kvæðini,